

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Francisci Salesii, Episcopi Et Principis Gebennensivm Meritissimi

Maupas du Tour, Henri Chauchon de

Coloniæ Ubiorum, 1663

Cap. VI. Permittere se quamque divinæ providentiæ debere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42882

Zelus, bonus profectò est, dum sit benignus, humanus, pacatus, tolerans. JESUS Christus in terras veniens ad salvandas animas, zelum habet humilem, suavem, amabilem.

Omnis lex in uno sermone impletur, inquit S. Paulus, (b) *Diliges proximum tuum sicut te ipsum*. Atque ea vox magno Episcopo causa erat, cur spiritum totum Visitationis ad solidæ caritatis functiones referret. *Mihi videtur*, inquit S. Augustinus, (c) *quòd definitio brevis & vera virtutis, ordo est amoris: propter quod in sancto Canticò Canticorum cantat Sponsa Christi, civitas Dei; Ordinate in me caritatem*. In eandemque sententiam tradit S. Joannes Chrysostomus, *Caritatem principium, finem, radicem, cæctum fundamentum virtutis esse.*

CAPUT VI.

Permittere se quamque divine Providentiæ debere.

Virtuti brachii tui quis resistet? inquit Sapiens; (a) *compellans Deum*: quoniam tanquam momentum stateræ, sic est ante te Orbis terrarum; (quæ statera atollitur deprimiturve, pro moderantis arbitrio, quietem motumve tribuentis ut lubet) & tanquam gutta rosis antelucani, quæ descendit in terram, quæ ad primos solis aestus evanescit advertente nemine. Plane est id ingens incitamentum ad contemnendas res creatas omnes, ad Deum unum magni faciendum, sic ut tuam ipsius tenuitatem agnoscas, teque reputes pro nihilo; quandoquidem re ipsâ nihil es, ei que prorsus confidas, qui tibi potest & vult benefacere. Atque est hac quarta lectio, quam sanctus Patriarcha Moniales Visitationis volebat a Jesu Christo

(b) Gal. 5. (c) Lib. 15. de Civit. cap. 22. (a) Sap. 11.

Christo Crucifixo discere, qui se unice divina Providentia permiserit. Homo in hoc orbe terrarum, aiebat, a summo rerum omnium Procreatore satus est tanquam præstans arbor: eundem ipse per suam sapientiam excoluit, rigavitque JESU Christi sanguine; quò fructus ferat dignos Domino cujus est. Is verò cupit animam parere, seque ultro permittere beneplacito Conditoris; qui cum illis quos ad vitam beatam designat, sic se ferè gerit, ut in iis sentès priùs, quàm rosæ enascantur: neque quidquam ab illa dextera proficisci sinit, quod non aptum sit ad animas se ipsum metuentes in sancto amore purificandas. Excipite igitur, carissimæ in Christo filiæ, tentationes; ariditates, res duras alias adversantelque naturali proclivitati, mente æquabili, mente voluntates vestras divinæ voluntati planè conformando. Est hæc quidem valdè sublimis lectio: verùm, Deus is, à quo illa vobis traditur, excelssimus est; ut is vobis solus adsit an non satis habetis præsidii? Nonne propositum vobis est, adorare ubique cœlestè Providentiam; eidemque & suavissimo Cordi Salvatoris, obsequi in omnibus? An non in ardenti illâ dilectionis fortitacè spes omnes vestras positas habetis? quid igitur tantoperè interest, in Thabor, an in Calvariâ versemini, hoc illòve in statu sitis? felix qui unum Deum quærit; nihil prætereà! quocunque enim loco sit, inveniet utique quod quæret; quæreretque ubicunque id quo fruetur.

Qui ad nihil adhærescit, nisi ad Dominum, Domino hilarè famulatur, & ferè æqualitèr in omnibus;

De

bis;

bus: nec disquirit, num quæ ex iis quæ agit consecutura sint, utilia commodæve futura sint, an incommoda & damnosa. Nimirum satis illi est sibi constare, benignissimum illum mortaliū Asser-torem ac Vindicem arctissimo quodam & suavissimo amore complecti eos, quibus id boni obligit, ut se totos permittant divinæ providentiæ, cui certo destinatioque consilio Deum sequendi per omnia quicquid tandem inciderit: tunc enim in curam suscipit reum omnium ad hos spectantiū, omniāque procurat & administrat sic, ut nihil animæ faciendum supersit, nisi ut in ejus sinu complexūque requiescat. Ac tunc demum sollicitate mentem desinunt inquieti illi impetus ad conqui-renda ea, quibus se antea oblectare solita erat: & absque angore, eventus omnes, & casus qui hominum vitam ferè exercent, placidè tranquilleque excipit: etenim quisquis in manu Dei est, quisquis in ejus sinu requiescit, totūque se ipsius beneplacito permittit, expers metūs est, in momenta illud Christi JESU, in Patris providentiā profus acquiescentis, iterans, *In manus tuas commendo spiritum meum, animam, corpus, uno verbo, quicquid sum.*

Sapienter utique: quid enim non hominem invitat ad projiciendum se in eum, cujus providentia cuncta gubernat, (a) quique testatum nobis esse voluit, (b) si Mulier oblivisci possit infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui, non tamen se nostri obliturum Praclarè S. Bernardus (c) in hanc sententiam: Ille mihi (intendit) quia benignus & misericors est: ego illi qui,

(a) Sap. 7. (b) Is. 49. (c) Serm. 68. in Cant.

quia non sum ingrata. Ille mihi gratiam ex gratiâ; ego illi gratiam pro gratiâ. Ille meæ liberationis; ego illius honori. Ille salutis meæ; ego illius voluntati. Ille mihi & non alteri; quoniam una sum columba ejus; ego illi, & non alteri: nec enim audio vocem alienorum.

In idem argumentum, Gnoma Salesiana.

Qui sic comparatus est animo, ut mille mortibus objecturus se sit potius, quam vexillum Crucis deserat, securus esse potest: etenim illius ærumnis Dominus benedicet.

Beatus es, si quæ Dominus Deus corde prorsus paterno, de que tuâ perfectione solcito mittit, tu vicissim eâ dilectione quâ prosequi parentes filii solent, exceperis.

Præmium nullum est sine victoriâ: victoriâ nulla sine certamine: proinde mestem erigamus, ærumnas nostras in virtutis exercitationem convertendo:

Quandiu animus in cælo versatur, agitari casibus iis nequit, qui in terris occurrunt.

Delectatur nonnunquam summa bonitas filiorum suorum labore & anxietate, quò deinde consolationes quas immittit, degustent jucundiùs.

Non tranquillitas Deum cordibus nostris admovet, sed amoris erga ipsum nostri fidelitas.

Niti potissimum consolatio nostra debet eâ cogitatione, Dei nos esse; id si fiet, pro nihilo molestias quascunque putabimus; dum illud semper animus versabit, habere nos tam præstans perfugium, & qui labentes tam singulariter fulciat.

Semper divina bonitas fontē gratiarum uberiorē sufficit iis, qui sibi generosè, fortiter, sublimiter famulantur. Nolite itaque amittere confidentiam vestram, aiebat Apostolus. (d)

(d) Heb. 10.

CAPUT VII.

De Voto Castitatis.

Cùm semper in Congregationibus virginum mulierumque Votum Castitatis, pro uno fundamentis Congregationum earundem putatum sit; nihil est, aiebat Beatus Episcopus, cur immorer diutiùs in declarando, quàm illud exactè observari ab unaquaque debeat: nam ut uno verbo cuncta perstringam, unius cœlestis Sponsæ causâ vivere & spirare debetis, in omni sanctitate spiritûs, sermonis, habitûs externi, & factorum, Angelicâ quadam & immaculatâ conversatione.

Quantæ tandem felicitatis est, inde ab hujus vitæ mortalis tempore servare, ut facitis, in certo destinatoque consilio illibatam castimoniam, quam in cœlo Angeli & Beati servant necessarè? Et est quidem ea virtus tam præstans, ut animabus candorem liliorum, folis nitorem imperriat. Corpora præterea consecrat, idque ipsis tribuit, ut divinæ Majestati dedicentur prorsus, ita ut dicere aptè queant, qui eo modo excolunt castimoniam: (a) *Cor meum & caro mea exultaverunt in Deum vivum ex Dei amore*, cujus causâ voluptatem omnem corporis abdicavi. Et verò debent sponsæ JESU Christi, in Calvariæ monte degentes, cupi-

dita-

(a) Psal. 83.